

Allegro

János véleménye súlyos, mint egy szikla, ami éppen elkerüli Sziszifusz mogorva tekintetét, a téma tárgya lélekben van csak jelen, meglovagolja egy ló agyhullámain, ilyenkor az élmény vízzel telt szivacs puha árnyéka, bepisil, kihűl, majd újra nyálgzik, s János ízlelgetve e szavakat, elszopogatva ragot, múlt időjelet, jelét sem adja kíváncsiságnak, kicsontozza anyanyelvét.

Julit

a sors a tenyerébe zárta, mint János az áldozatát, egy csípős döglegyet, szép pár voltak, a szem is belátta, majd életük mentve, kicsavarva nyakát egy öreg tyúknak, hogy a belőle főzött gyöngyleves csodára lehessen képes újra, gyürkőzve a gőzzel, a lázzal, a sok sárgarépától fütyüljenek, s leessen a gőgös szél kalapja, alatta meg otthont teremtsen az időjárásra érzékeny hangya, ha éppen nem bánja, s nincs más dolga, míg Juli és János hadakozik tyúkfejet keresve a levesben, ó, leírni se lehetne szebben, hogy megemésztve az észet, lelakják a részt, mely így a lényegből kinő.

János ma szétszórt,

magába vetkőzi a dolgokat, közben hull az almafák levele, népszámlálást tartanak éppen, vagy tán a kimenőlapjaik erőszakolják a szél tenyerébe, pont úgy, ahogy a katonákhoz illik, az idő mindent egy lapra tesz fel, János meg kénytelen egy csecsemőt keresni az ágy alatt, az anyja parancsolt rá, hallucinál szegény, nyílt lapokkal játszik, lángba borul az arca, János megvigasztalja, attól fél, az ő neve hangzik el előbb, nem az ikertestvéréé, mert a mamánál csak ők jöhetnek számításba, az már bizony tuti.